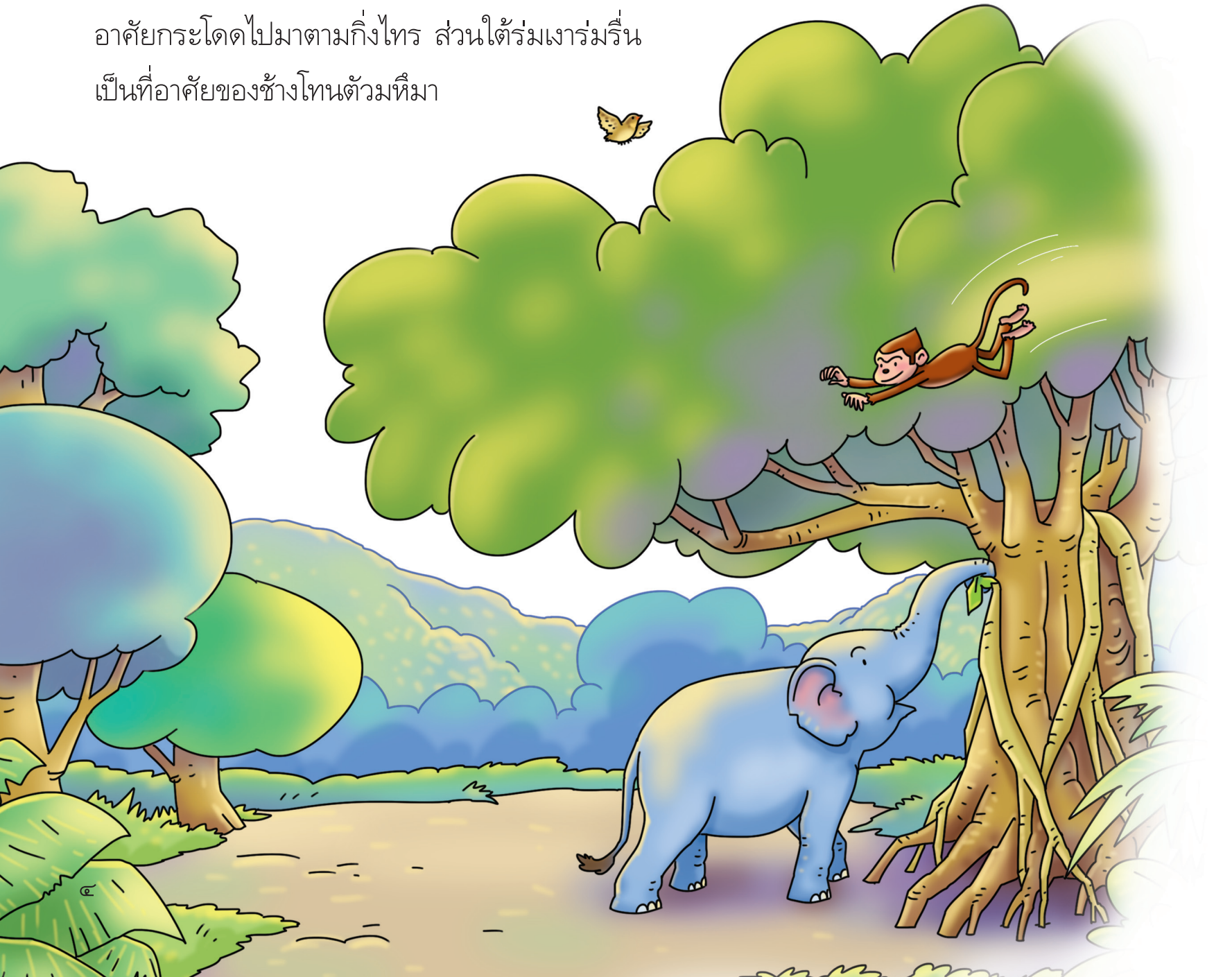

นกกระหา ลิง และช้าง

ณ ป่าแห่งหนึ่งที่อุดมสมบูรณ์ มีต้นไม้ใหญ่เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ ๓ ตัว
บนเรือนยอดต้นไม้ใหญ่เป็นที่อยู่ของนกกระหา ลิงผู้แคล่วคล่องว่องไว
อาศัยกระโดดไปมาตามกิ่งไม้ ส่วนไม้ไผ่ร่วมรุ่มรื่น
เป็นที่อาศัยของช้างโทนตัวมหึมา

สัตว์ทั้งสามมักจะ
ทำตามใจตัวเองไม่มีความ
ยำเกรงซึ่งกันและกัน

ช้างโทนถือว่าตนตัว
ใหญ่ มึงวงยาวสาวได้กึ่งไพร
เขย่าให้ต้นไทรสั่นสะท้านสะเทือน

ฝ่ายนกกระทาอดอ้างว่าเสียง
เพราะกว่าใคร จึงโก่งคอขันดังลั่น
ส่งเสียงหนวกหูไม่เว้นวัน

ส่วนลิงนั้นก็เกล้งเขย่ากิ่งไม้ให้
นกกระทาทกใจ หรือโยนรังมดแดงใส่
ช้างที่อยู่ด้านล่าง

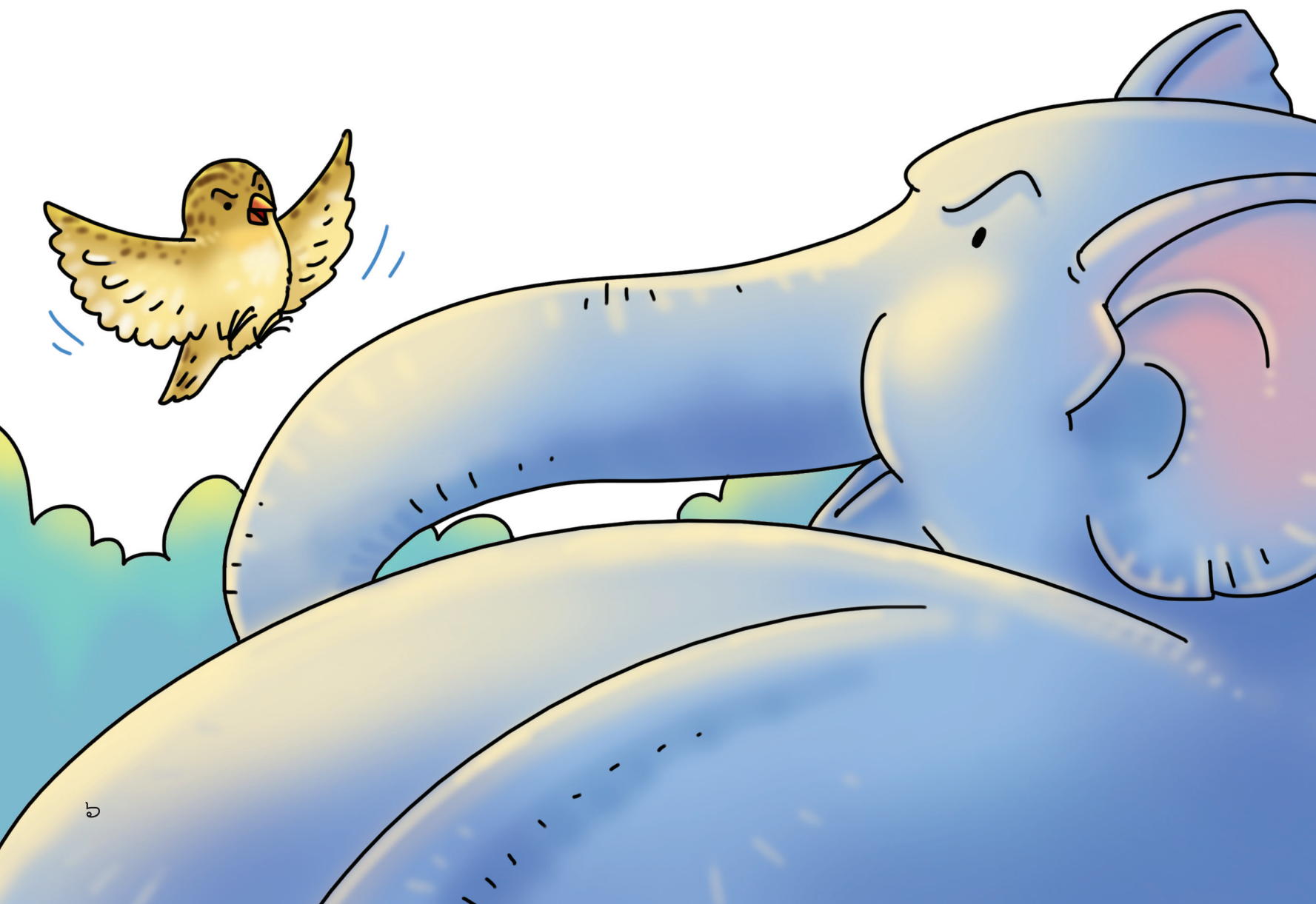

“เจี๊ยก! เจี๊ยก! จ้างก็จับไม่ได้ เจ้าช่างโชนุ่มง่าม” ลิงทำหน้าหลอก

“เจ้าจ้อ ข้าจะเขย่าต้นไม้ให้โค่น ระวังไว้ตัวเถอะ ถ้าข้าจับได้ เจ้ามีหวังเลย!”

พูดจบช่างโชนก็ใช้วงเขย่าต้นไม้ จนสั่นสะเทือนปานจะโค่นลงมา

“เฮ้ย! ทำไมเล่นเป็นเด็กอมมือกันอยู่ได้ ถ้าต้นไม้โค่นจะมีที่อยู่กันรี” นกกระทาดู

“นี่เข้าตัวโตมิใช่เดี๋ยวนะ
พวกเจ้าต้องเรียกข้าว่าพี่ช้างสิ”

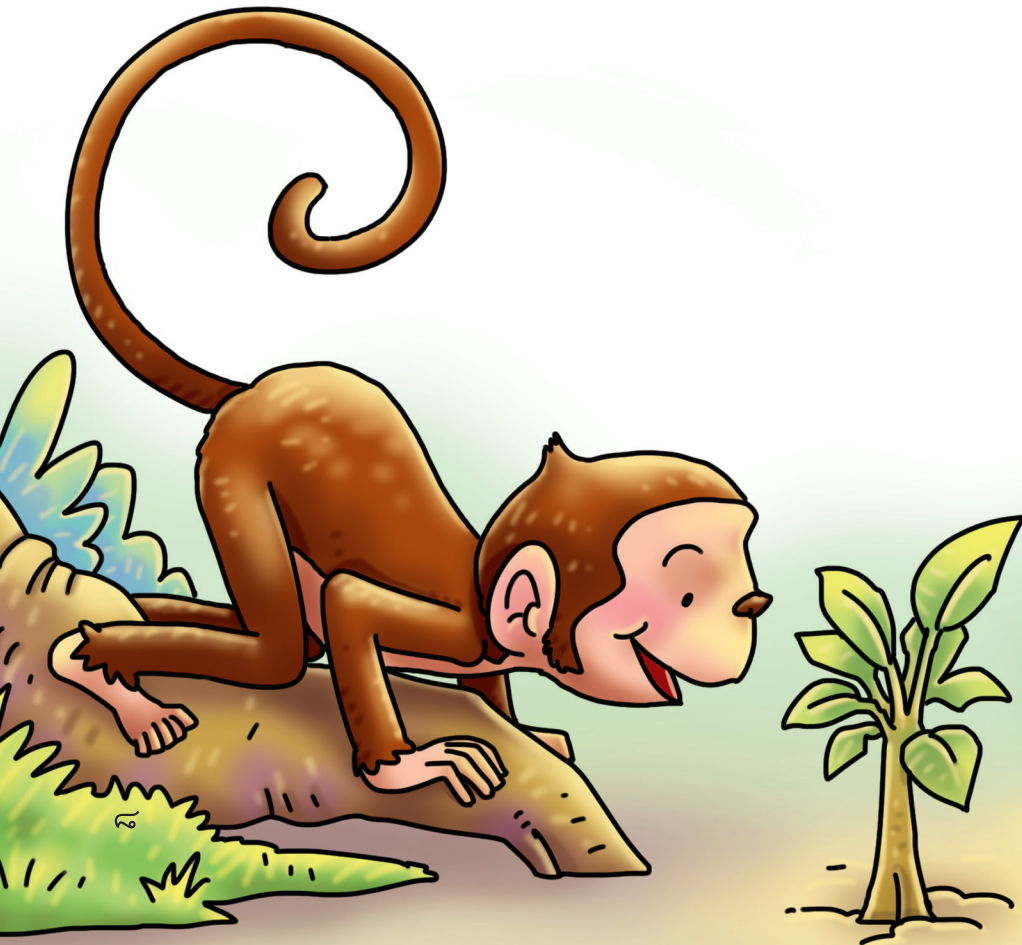
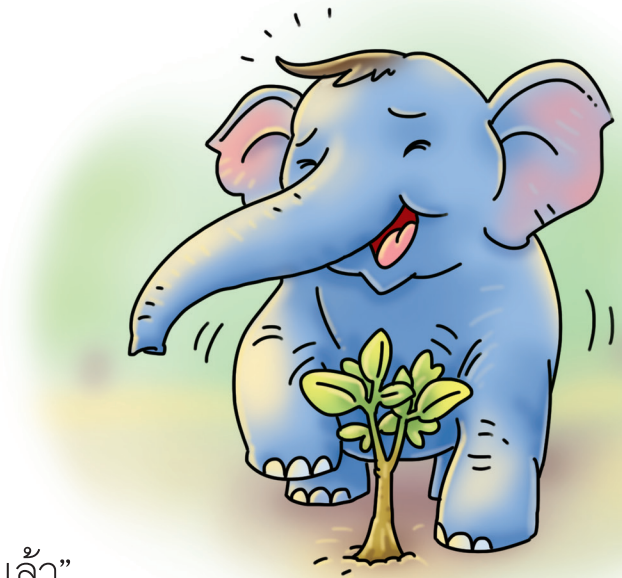
“ถึงเจ้าตัวโตแต่ก็อายุน้อยกว่าข้าหลายปี
เจ้าควรเรียกข้าว่าพี่ลิงรูปหล่อจึงจะถูก”

ฝ่ายนกกระหาชะโงกหน้าแหลมๆ ส่งเสียงลงมาว่า
“เจ้าตัวใหญ่ก็จริง แต่เกิดทีหลังข้า ต้องเรียกข้า
ว่าพี่จึงจะถูก”

“แล้วจะรู้ได้ยังไงว่าใครเกิดก่อนเกิดหลังกันแน่”
ลิงเกาหัวยิกๆ
สัตว์ทั้งสามพากันนิ่งคิด

นกกระทาคิดได้ก่อนจึงร้องถามขึ้นว่า
“เจ้าช้าง! รู้ไหมว่าต้นไม้ที่เราอยู่นี้ มีอายุกี่ปี”
ช้างโตนยืนงครู่หนึ่ง จึงชูงวงตอบว่า
“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่จำได้ว่าตอนข้าวิ่ง
ตามหลังแม่มา ข้าชอบเดินคร่อมให้ต้นไม้ระท้อ
ข้าเล่น เพราะต้นไม้สูงระดับต้องข้าพอดี”
“เจ้าลิงจ๋อ ตอนที่เจ้ามาอยู่ที่นี่ ต้นไม้สูงแค่ไหนแล้ว”
ช้างโตนถามลิงบ้าง

“เมื่อตอนข้าเล็กๆ ต้นไม้สูงแค่เอวข้านี่เอง ข้าอ้าปากงับยอดไม้ได้สบายเลย”
เจ้าลิงโอด

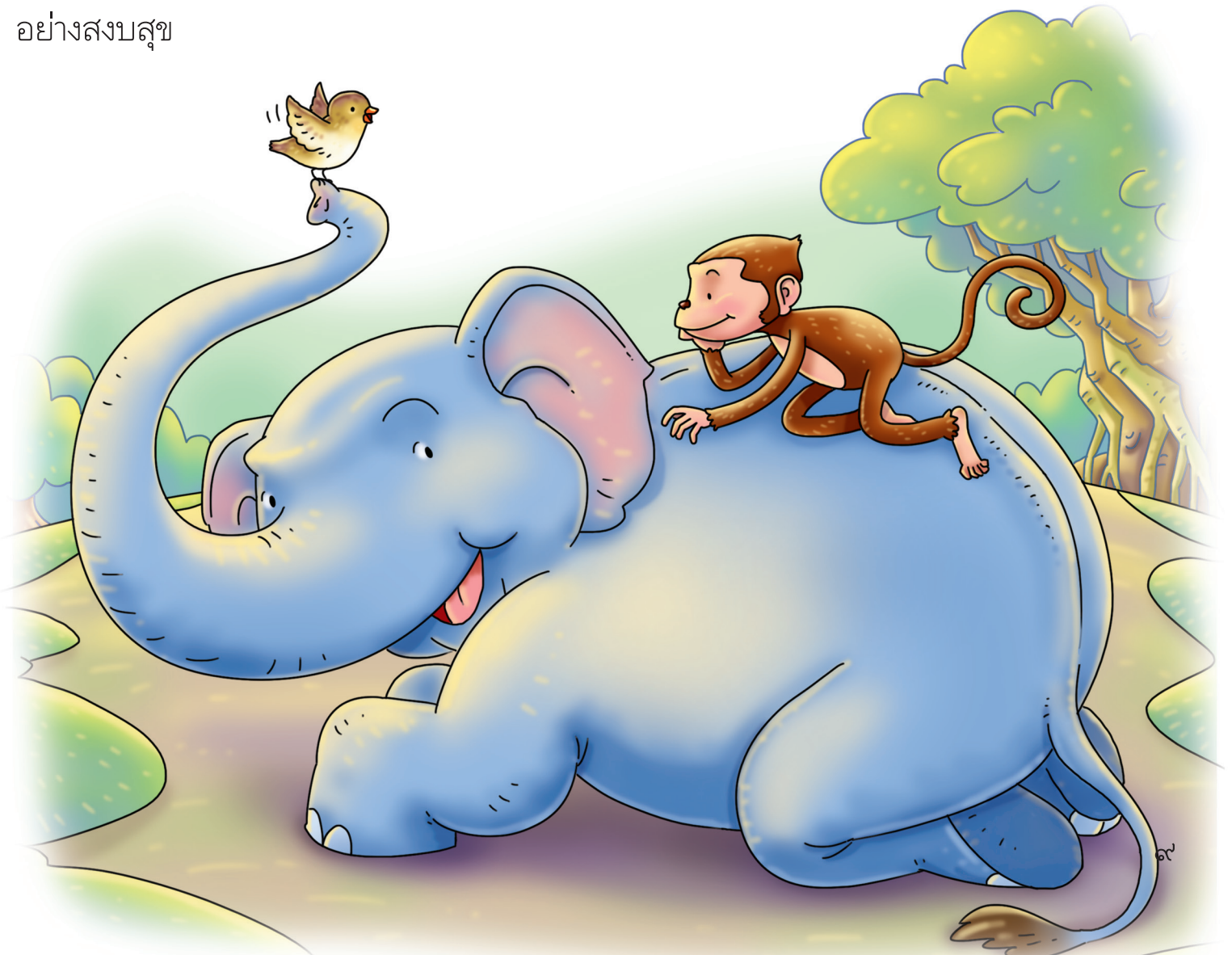
ช้างโหมกับลิงมองสบตากัน ก่อนจะถามนกกระหาว่า

“แล้วเจ้าละ ตอนเล็กๆ ต้นไทรนี้โตขนาดไหน”

นกกระหาได้ที เชิดหน้าคอต้งตรงแล้วเล่าว่า

“เมื่อข้าเล็กๆ พ่อแม่พาข้าบินไปกินผลไม้ที่อยู่กลางป่า ข้ากลับข้าปวดท้องเลยถ่ายมูลลงตรงนี้ ไทรต้นนี้เกิดจากข้าถ่ายมูลไว้เอง หากนับอายุกันจากต้นไทรแล้ว ข้าก็มีอายุมากที่สุด”

ลิงกับช้างได้ฟังนกกระหา ก็เห็นจริง ต่างยอมรับระดับอาวุโสของกันและกัน
เลิกล้อเล่นแก่งอ้อแกล้งกันตั้งแต่นั้น สัตว์ทั้งสามกลายเป็นพี่น้องอยู่ด้วยกัน
อย่างสงบสุข

เรื่อง นกกระหา ลิง และช้าง นี้ มีที่มาจาก ตีตติรชาดก

เมื่อครั้งพระพุทธองค์เสด็จไปนครสาวัตถี บรรดาศิษย์ของภิกษุฉัพพัคคีย์ต่างจับจองที่ปักให้อาจารย์ของตน จนขาดความเคารพยำเกรงต่อพระสารีบุตรผู้ประกาศธรรมจักร ซึ่งควรจะได้เสนาสนะที่ปักติดกับพระพุทธเจ้า

พระองค์ทรงตำหนิพระฉัพพัคคีย์ซึ่งหวงที่ปัก และให้ภิกษุทั้งหลายพิจารณาว่า ภิกษุใดควรได้รับความเคารพ สรุปได้ว่า ผู้ที่ควรได้รับความเคารพคือ ภิกษุผู้แก้พรวชา หรือ บวชก่อน

